

[Munch-Petersen.]

trof, at tale ved et offentligt Møde her i København, medens hun har kunnet tale ved offentlige Møder i en Række andre Lande, hvor der dog ikke har været socialdemokratisk Regering. Og dette anser den socialdemokratiske Presse som en saadan Selvfølgelighed, at man oven i Købet maa lade, som om Forbudet var mere omfattende, end det i Virkeligheden er, og meddeler, at selve Mødet overhovedet var forbudt — i Haab om derved at holde Folk borte fra Mødet, hvad der dog ikke lykkedes.

Det er allerede blevet fremdraget, at Regeringen lod sig repræsentere paa en nationalsocialistisk Partikongres i Nürnberg, hvor en Række andre Lande, deriblandt f. Eks. Frankrig, ikke lod sig repræsentere. Og det kan jo ikke nytte, at Statsministeren taler om almindelig Høflighed og den samme Høflighed, som man paastaar at vise overfor Sovjetunionen, for jeg vil gerne spørge den højtærede Statsminister om, hvornaar den danske Regering har ladet sig repræsentere paa en Partikongres af Sovjetunionens kommunistiske Parti.

Det er ogsaa oplysende at se paa den Stilling, Socialdemokratiet indtager til de forskellige Kampe mod Hagekorset, som har været her i Landet. Det ærede Medlem Hr. P. Mortensen tog jo ogsaa i meget skarpe Vendinger Afstand fra Beskyldningen for, at det socialdemokratiske Aktionsudvalg skulde have været med til at erklære Strejke i Aabenraa som Svar paa, at man organiserede nazistiske Skruebrækkere til at arbejde under Hagekorsflaget og mobiliserede revolverbevæbnet Politi til Forsvar af disse Skruebrækkere.

Det er jo saaledes, at Socialdemokratiet altid har fremhævet, at de intet havde med denne Affære at gøre. Det er for saa vidt ogsaa rigtigt, at de lokale socialdemokratiske Førere i Aabenraa gjorde alt, hvad de kunde, for at sabotere den Kamp, som samtlige Arbejdere i Aabenraa, hvad enten de stod i Socialdemokratiet eller Det kommunistiske Parti eller slet ikke i noget Parti, alle som een førte i Enhedsfrontens Tegn. De gjorde, hvad de kunde for at sabotere den, men ikke desto mindre lykkedes det Arbejderne til sidst at presse Fællesorganisationens Ledelse til at beslutte at opfordre Arbejderne til at komme til et Møde en Time før Arbejdstidens Slutning.

Desværre kan vi jo ikke direkte tage Ansvaret for denne Beslutning, for saa vidt som der ikke sidder en eneste Kommunist i Fællesorganisationens Bestyrelse i Aabenraa; men naturligvis indrømmer vi,

at det var, fordi Arbejderne alle som een fulgte den af Kommunistisk Parti givne Parole om aktiv Kamp mod Hagekorsflaget, at Arbejderne fik presset de socialdemokratiske Førere til at træffe denne Beslutning. Vi beklager, at der ikke ogsaa sad Kommuniste til at udføre den, for saa var den blevet udført paa et tidligere Tidspunkt, hvor en saadan Arbejdsnedlæggelse kunde have faaet Virkning og kunde have hindret, at Skruebrækkerne fortsatte deres Arbejde med at losse paa Trods af Blokaden. Naar vi faar Flertallet i Bestyrelsen i Aabenraa, vil vi naturligvis gennemføre den Slags Beslutninger paa det rigtige Tidspunkt og ogsaa tage Ansvaret for disse Beslutninger.

Den samme Lefen ser man deri, at Regeringen har erklæret at ville rejse Tiltale over for min Partifælle her i Tinget, fordi han har revet et Hagekorsflag, dette Mordersymbol, i Stykker

Formanden: Jeg henstiller til det ærede Medlem at anvende andre Udtryk end dette sidste.

Munch-Petersen: . . . fordi han har sønderflænget et Flag, under hvis Tegn Tusinder af tyske Arbejdere og frisindede intellektuelle, Tusinder af Antifascister i Tyskland er blevet kastet i Koncentrationslejre, er blevet lemlæstet og i nogle Tilfælde endog dræbt. Dette Tegn har han optraadt kraftigt imod, han har kraftigt udtrykt sin Harm. Som Følge deraf har den danske Regering erklæret at ville rejse Tiltale imod ham.

Der gaar gennem de borgerlige Blade og fra de forskellige borgerlige Partiføreres Side en vis national Stemning over Danmark. Der holdes nationale Grænsseværsmøder, og disse Møder finder gennemgaaende en begejstret Omtale i hele Pressen. Ogsaa Mødet i Idrætshuset, hvor de Mennesker, der ikke vilde rejse sig for „Kong Christian“, blev smidt ud af konservative Stormtropper, fandt en begejstret Omtale, f. Eks. i „Sønderborg Socialdemokrat“.

Vi ser ogsaa, hvorledes man fra klerikal Side rykker frem til Værn for Religionen. Man siger, at Kristendommen har været et vigtigt Led i den danske Kultur hidtil. Det er jo muligt, men saa maa Kristendommen ogsaa tage sit Ansvar for, at den i 2 000 Aar hverken har villet eller kunnet løse de sociale Spørgsmaal, men tværtimod altid har staaet paa Overklassens Side.

Det er nu en Gang ikke nok i Kampen mod denne Kulturreaktion, at f. Eks. det